

„Je nějaký rozdíl mezi tím, jak se bavíš tady, a tím, jak se bavíš v práci během oběda s kolegy? Protože tipuju, že ne.“

Zasmál se. „Tipuješ dobře.“

Nepodařilo se mi slíznout z horního rtu šlehačku z banánového koláče, jen jsem ji ještě víc rozmazala. Kde jsou všechny ubrousky? Vždyť jsem jeden držela. Ach, ti proaktivní číšníci!

Cítila jsem, jak mi do tváře stoupá ruměnec. Nezbyvalo mi nic jiného než použít prsty. Rychle jsem očima zkontrolovala Andreje, abych s hrůzou zjistila, že mě upřeně sleduje. Přesněji řečeno můj ret pokrytý bílou smetanou. Podával mi ubrousek sevřený mezi dvěma prsty. Bože, ta hanba! No nic. Opatrně jsem si ho vzala a vynaložila nadlidské úsilí, abych si pomalu a elegantně otřela ústa.

V očích mu hrálo pobavení. „Chutná?“

Pako! Stroze jsem přikývla a vrátila se k tématu. Nejdřív jsem si ale musela vzpomenout, o čem jsme mluvili.

„... a právě v tom by podle mě měl být rozdíl, víš?“

„V čem?“ Vypadal, že si ani on sám nevzpomíná, o čem je řeč.

„To je jedno,“ vyhrkla jsem, protože myšlenky se mi rozsypaly jako barevné konfety na Silvestra. Díval se na mě neobvykle pozorně. Byla jsem zvyklá, že mě přehlíží, tohle byla příliš náhlá a výrazná změna, než abych ji dokázala zpracovat. I moje chuť k jídlu se někam vypařila.

„Skončila jsi?“ ukázal na mou nálož dezertů. Místo odpovědi jsem odložila vidličku. K mému šoku ji vzal do ruky, odkrojil si kousek z mého koláče, naklonil se k němu, tedy ke mně, a strčil si ten kousek do úst. Ucítila jsem pižmovou vůni s dřevitým podtónem smíchanou s jeho vlastní. Znovu jsem se nadechla, tentokrát zhluboka. Vlasy se mi zježily i na místech, kde jsem, sakra, žádné neměla.

Přinutila jsem se odtrhnout oči od jeho pracujících žvýkacích svalů. „Jakou cenu má tvůj spontánní nepovinný tanec na sestřině svatbě?“

Opravdu jsem se zeptala na takovou nevyslovitelnou hloupost?

„Proč si myslíš, že je na prodej?“

Odkrojil si další kousek a volnou ruku položil na opěradlo *mé* židle, aby se mu pohodlněji naklánělo. Přímo jsem cítila, jak mi jeho blízkost snižuje inteligenční kvocient. Proč si ten talíř prostě nepřisune k sobě? Dělá to schválně, protože jsem čitelná husa.

„No tak. Musí přece existovat něco, kvůli čemu bys překonal odpor k tanci, abys své sestře udělal obrovskou radost a dokázal jí, že jsi tady rád.“

Žvýkal a zamyšleně přikyvoval. „A víš, co mě napadlo?“ Rty se mu zvlhnily do potměšilého úšklebku. To znamenalo, že ten barter se mi nebude líbit.

Konečně odložil vidličku, utřel si ústa ubrouskem a opřel se o své opěradlo.

„Můj tanec za tvůj tanec.“

Pochybovačně jsem na něj pohlédla. „To zní příliš jednoduše. V čem je háček?“

„Budeš tančit jen pro mě.“ Alespoň jsem poprvé zahlédla jeho upřímný úsměv. Škodolibý, ale o to upřímnější. Mně se smát nechtělo. Srdce se mi rozbušilo neblahým tušením.

„Máš představu, jak by ten tanec měl vypadat?“

„Mám úplně *přesnou* představu, jen si nejsem jistý, jestli s tím máš... ehm...“ na okamžik se mu koutky úst stáhly, „... zkušenosti?“

Víc jsem se neptala, jen jsem na něj nevěřicně zírala a v duchu ho prosila, aby to nevyslovil. On to však vyslovil.

„Striptýz.“ Jeho oči se smály, možná i posmívaly, a mě na okamžik ochromila ostrá bolest v hrudníku. Byla nečekaně silná, až jsem se trhaně nadechla. Co jiného by ode mě mohl chtít? Měla jsem utéct, protože hrozilo, že se rozbrečím a prozradím, jak to bolí. Stálo mě mnoho sil, abych odpověděla klidně.